

Křišťály moci

Hněv Pána ohně

Michaela Burdová

FRAGMENT

Křišťály moci Hněv Pána ohně

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ

Roderick Gordon, Brian Williams – Hlouběji do PODZEMÍ

Michaela Burdová

Křišťály moci – Hněv Pána ohně – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Křišťály moci

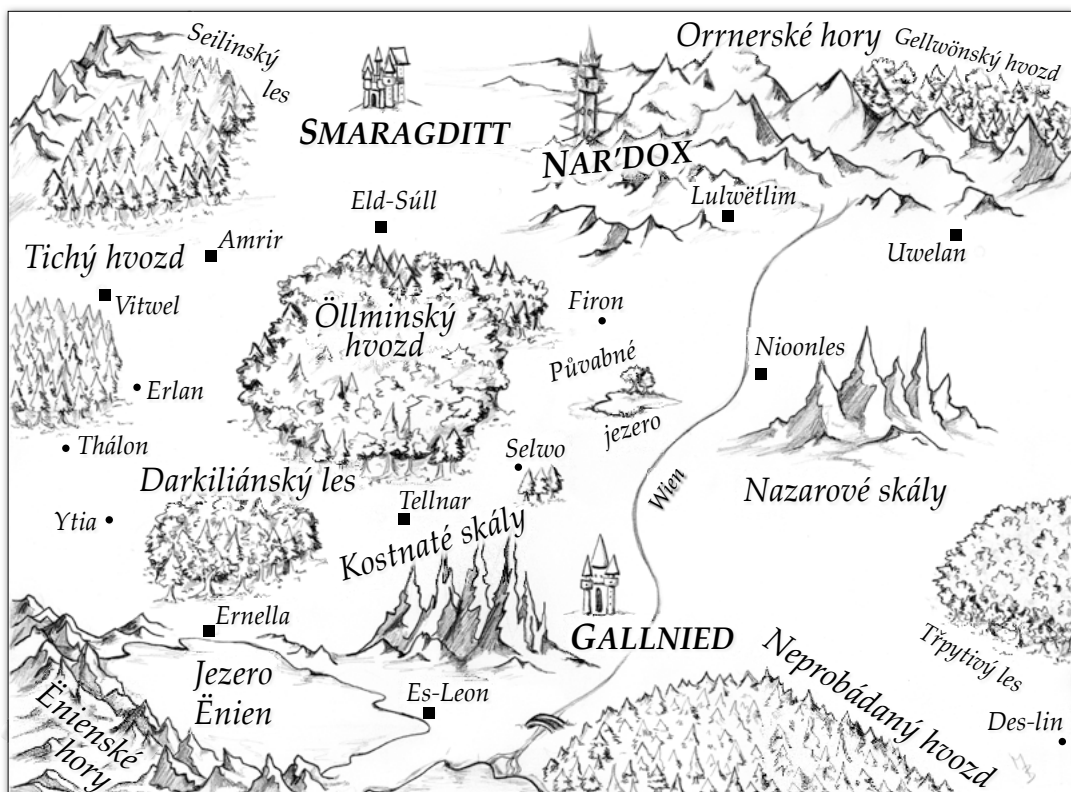
Hněv Pána ohně

Michaela Burdová

*Jako vždy knihu věnuji své drahé rodině, všem svým přátelům
a čtenářům!*

OBSAH

Prolog.....	9
Stromy a elfka.....	17
Na hranici Neprobádaného hvozdu	26
Än-Ielwil.....	38
Otázky a odpovědi	50
V zajetí citů a Kouzla přísahy	62
Propasti.....	70
Poslové války.....	80
Tak se radí nejmoudřejší	84
Loučení	96
Konec plavby, konec snu	102
Opouštíme domov	110
Ärmaelova láska a něha	121
Mračna zloby.....	128
Zlo z Orrnerských hor	146
Selhání se trestá.....	158
Pán ohně.....	162
Před branami Smaragdittu	174
Smrt.....	184
Hlas elfů	200
Ledová ruka.....	208
Boj vrcholí	218
Projev citu.....	226
Sen a skutečnost	236
Opět spolu	245
„A lví orel vzhůru se vznes..“	253
Spoutaný.....	261
Naděje.....	269

Zhynuli vlastní zradou
pohlce ní nekonečnou vládou
srdce nakazil zlý jed
a ta změnila se v led.

Do rubínového šatu svět se vysvlékl
do krvavého roucha se oblékl
ta nenávist, ta zloba zlo uspané probudila
pak padli – smrt je vzala
a noc věčným spánkem zahalila.

Tam, kde druzí z Prvních ukryli se
tam spalo sémě, až zrodilo se
otrokem trýzněným zrádcem smělym
rostlo a stalo se strachem zlým.

Tak každý z Prvních věčností žije
ten s křídly v lese třpyt pozoruje
v horách lví orel nad světem se díví
ten v labyrintu temnotu kolem vidí
a Pán ohně sám smutně bloudí tmou
než osvobozen propluje oblohou.

PROLOG

*Pod závojem noci srdce svírá strach
tváří v tvář zlu odvaha změní se v prach
hvězdy ztraceny, tma požřela je
jen měsíc nabízí poslední naděje
k němu modlitby bojových plynou
ať lest zdaří se a Temní dnes zhynou.*

Smaragditt halila bezdná náruč tmy. Do noci se rýsoval pouze jeho temný a nezřetelný obrys. Hradby a cimbuří byly osvětlené mlžným měsíčním světlem, věže královského hradu Mionil byly pod tou studenou září bledé. Vzduch byl chladný, a přesto v něm byla cítit sladkost a vůně odeznívajícího léta. Avšak vítr přicházel z východu od Orrnerských hor a přinášel s sebou cosi hořkého a ledového. Jako závan mrazivého vzdechu, jenž mužům chladil zpocená čela a krky, ochlazoval i mysl a vyzýval ke statečnosti. Ale také v něm bylo něco, co muže děsilo. Drtivá naléhavost, nadšení a dychtivost z boje a z nového krveprolití. Orrnerské hory nebyly dobré a těšily se na válku.

Edrian se snažil ten hlas nevnímat. Jeho tělo i mysl byly napnuté k prasknutí. Nitro mu svíraly neodbytné prsty nervozity a bázně. Ale srdce mu tlouklo pomalu – prozatím. Cítil vzrušení. Vyhlídka brzkého boje ho zcela pohlcovala.

Zhluboka se nadechl a vzhlédl k obloze. Zdála se mu černější než kdy jindy. Vlnila se po ní černá mračna a vrhala na zem hrozbu a vztek. Edrian doufal, že se nerozbourí natolik, aby spustila déšť. Pouze jasný měsíc jim byl útěchou.

Mladý král se ohlédl na své muže a odhodlaně se usmál. Ano, zvítězí. Věděl to! Stál na malém vrchu a tmou zčernalá tráva se mu vlnila kolem bot. Tiše šuměla a její šum dodával noci jistou tajuplnost. Pod vrchem byla seřazená celá Edrianova armáda. Dva tisíce mužů s divoce bušícími srdci a skálopevným odhodláním bojovat za svobodu svého lidu.

První řadu tvořili jezdci v černých pláštích a kápích. Vypadali jako Temní elfové a tak to mělo být. Koně netrpělivě hrabali kopyty, chrastili udidly a potřepávali hlavami. Dalších pět řad mužů byli především vojáci, kteří uprchli z měst, aby se jako psanci přidali ke svému králi. Byli tu i prostí venkované, kteří se toužili přidat ke vzpouře proti Temnému vládci, ačkoli zbraně drželi sotva podruhé v životě. Byla tu i vojska vévodů Valdona a Belowa a lorda Lollera. Všichni tihle muži, mladí i staří, byli připraveni bojovat a zemřít. Byli připraveni následovat svého mladého a energického krále kamkoli. Neboť Edrian je oslnil svým silným a nebojácným duchem a oni k němu vzhlíželi.

Nezklamau vás, pomyslel si. Již nikdy více.

10

Znovu pohlédl před sebe. Tam, asi necelou míli před nimi, ležel v otevřené krajině uprostřed plání a polí Smaragditt, hlavní město Sardonského království. Ponuré a smutné, ovládané Temnými.

Po Edrianově boku stanul generál Tyrten. I on byl zahalený do černého pláště.

„Veličenstvo, jsme připraveni.“

„Dobře,“ pokývl Edrian hlavou. Stále hleděl k městu, které mu bývalo domovem. K městu, kterému vlastní neuvážeností a rozmarností přivodil pád. Nyní tu stál, vrátil se, aby svou chybu odčinil. Aby Smaragditt zachránil.

A znovu usedl na svůj trůn.

„A vy, pane?“ zeptal se Tyrten opatrně. Edrian mu pohlédl do tváře. I v té tmě viděl, že si ho generál znepokojeně měří.

„Ano, příteli,“ zašeptal král. „Jsem připraven.“

Generál přikývl. Edrian sešel z kopce, aby se přidal ke svému vojsku. Popadl uzdu svého koně a vyšvihl se do sedla. Otočil se na lorda Lughase Lollera, který k němu přiklusal na svém grošákovi.

„Čekejte na znamení a buďte připraveni!“

„Spolehněte se, Výsosti,“ přisvědčil lord Lughas sebejistě.

„Dobře, jdeme na to,“ vydechl Edrian a oči mu zasvítily vzrušením i nervozitou. Natáhl si kápi černého pláště a družina asi třiceti jezdců ho napodobila. Mezi nimi i generál Tyrlen a vévodové Below a Valdón.

„Hodně štěstí, Výsosti,“ zvolal ještě lord Lughas a Edrian mu kývnutím poděkoval. Poté zatáhl za otěže a jeho hřebec se rozjel přímo k Smaragdittu s družinou falešných Temných za zády.

Objeli vyčnívající vrch a tryskem vyrazili přes rozlehlou pláň k městským branám. Edrian si jednou rukou přidržoval kápi a mhouřil oči před prudkými nápory větru. Kůň pádil jako střela a pod nohama se mu rozlévala stříbřitá zář. Edrian se nechal zcela prostoupit dusotem kopyt a studeným větrem.

Smaragditt se blížil.

Jeho mohutné kamenné hradby byly stále blíž a blíž. Edriana se zmocňovala podivná nostalgie. Ach, znal to staré město tak zatraceně dobře. Každý jeho kámen, každé jeho zákoutí, každou uličku. Dokonce i ve tmě viděl oprýskané a ošlehané šedé kameny hradeb. Viděl detaily vyryté na obrovské ebenové bráně. Viděl to ve vzpomínkách... a touha získat město zpátky v něm vzplála jako pochodň.

Ještě přidal na rychlosti. Koňská hříva ho šlehala do tváře. Brána byla na dosah. Sjeli na širokou cestu a svist trávy ustal. Nahradil ho dusot kopyt o tvrdou půdu. Hlavní město se před nimi zvedalo do výše jako chmurná a tmavá pevnost. Edrian dokonce zahlédl stráž Temných za cimbuřím, na němž plály pochodně. Začal se v duchu modlit.

Zastavil přímo před bránou a družina mu stanula za zády. Pohlédl k hradbám a zvedl ruku na pozdrav. Srdce mu přitom zběsile tlouklo. Po zádech mu stékaly pramínky potu.

Pak jeden z Temných za cimbuřím odpověděl stejným gestem – zvedl ruku.

Edrian se málem roztekl úlevou. V duchu začal jásat, avšak zdaleka nic ještě nebylo vyhrané. Všechno se mělo odehrát až nyní.

Brána se začala otevírat. Skřípala a vrzala do ticha noci a rozevírala náruč do nitra města. Edrian se ohlédl. Přiklusali k němu koně s vévody Valdónem a Belowem.

„Nezapomeňte,“ zašeptal. „Až budeme uvnitř, ty, pane Belowe, vyjedeš k hradu Mionil. Vezmi si dvanáct mužů a jeď rychle. Musíš být na místě dřív, než se ozve poplach. Jedině tak tě Temní vpustí dovnitř. Mionil by měl být prázdný, ale Temní ho budou hlídat.“

„Ano, Výsosti. Nebojte se, stihneme to.“

„Věřím vám.“

Brána byla otevřená a Edrian pobídl svého koně. Kopyta zazvonila o dlažbu. Velké domy s kaštanově hnědými střechami a dřevěným obložením od oken k zemi byly tiché a temné. Nikdo neponocoval. Lidé zřejmě spali. Nikde se nesvítilo. V dáli, nad všemi těmi domky, se tyčil hrad Mionil. Rudý jako krev, bílé věže zářící v měsíčním jasu, hrdý a velkolepý.

Edriana při tom pohledu bodlo u srdce. Věděl, že Mionil už není jako dřív. Všichni, kdo v něm žili, byli povražděni. Té noci, kdy jejich mladý král podlehl svodům krásné elfky. Té noci, kdy padl Smaragditt i celé Sardonské království.

12

Zastavil koně a počkal, až se dostane dovnitř celá jeho družina. Vedle každého křídla brány hořel v obrovských kamenných mísách oheň. Jeho mihotavá zář osvětlovala šedé zdi. Potom pohlédl na dva Temné strážce, kteří k němu zamířili. Pod pláštěm sevřel rukojeť meče. Temní stanuli vedle jeho koně.

„Kdo vás posílá?“ zachrčel jeden z nich mrtvolným hlasem. Edriani bezděky naskočila husí kůže. Zmocnila se ho silná nechut'.

„Právoplatný král Sardonského království!“ vykřikl a stáhl si kápi. Se zasvěcením tasil meč. Čepel se zaleskla pod stříbřitým třpytem měsíce.

Temní překvapeně a zlostně zaskuhrali, sáhli po mečích, ale Edrian se prudce rozmáchl a přímo ze sedla oběma setnul hlavy. Jejich bezvládné mrtvolky se zhroutily na zem v kalužích krve.

Tak to začalo.

„Teď!“ zvolal Edrian a pozvedl meč nad hlavu. Vévoda Below kopl koně do slabin. Jako blesk vystřelil širokou ulicí vzhůru do města, přímo k Mionilu, s dvanácti muži v patách. Ze tmy kolem hradeb se nořili další Temní s pozvednutými meči. Edrian zatáhl za otěže a hřebec se prudce otočil k otevřené bráně.

„Znamení!“ zakřičel a jeden z jeho mužů seskočil z koně, zpod pláště vytáhl pochodeň a vstrčil její konec do ohně v kamenné míse. Pochoďeň ihned vzplála. Voják se vrhl k bráně, postavil se doprostřed vchodu a třikrát zamával pochodní nad hlavou. Vzduch prořal divoký svist a muž s pochodní se skácel k zemi s šípem v temeni hlavy.

Edrian se otočil – za ním přibíhali dva Temní s kušemi v rukou. Pak vzhlédl a spatřil další Temné na hradbách také s pozvednutými kušemi. Ale znamení bylo dáno. To bylo nejdůležitější. Šíp mu proletěl kolem hlavy, až ucítil chladný závan vzduchu těsně u spánku. Ohlédl se, když uslyšel křik – další z jeho vojáků padl mrtev ze sedla. Koně poplašeně poskakovali a řehtali.

„Luky!“ rozkázal Edrian a asi desítka vojáků zasadila šípy.

„Zabijte je!“ vykřikl vzápětí a šípy opustily tětiny jako bzučící mračeno hmyzu. Pětice Temných nad bránou padla k zemi. Další Temní se k nim řtili z města a Edrian pozvedl meč. Druhou rukou pevně sevřel otěže.

„Všechny je zabijte! Držte bránu otevřenou!“ rozkázal a pak se vrhl rovnou mezi přibíhající netvory.

Kůň srazil dva z nich k zemi a Edrian se ze sedla kolem sebe oháněl mečem. Vojáci ho následovali, jiní se snažili skolit Temné na hradbách a šípy stále létaly tmou. Jeden Temný Edriana chytil za nohu a pokusil se ho strhnout ze sedla. Ale mladý král mu s řevem zabodl meč do hlavy – ostří projelo lebkou jako máslem. Dalšího netvora kopnul do brady a jinému proklál hrdlo. Strhla se bitva a Temných přibývalo.

Pak se spustil poplach.

Někdo zadul na poplašný roh. Městem se rozlil dutý, hluboký, bublavý zvuk. Ten hrozivý zvuk byl předzvěstí smrti.

Ale ne naší smrti, blesko králi hlavou. Nepřipouštěl si, že jeho vlastní muži padají se zkrvavenými hrdly, s probodanými těly a useknutými hlavami.

My zvítězíme.

V domech se začala rozsvěcet světla. Lidé se probouzeli a hrozilo, že vzápětí vypukne panika. To nebylo dobré, ale přesto si Edrian zachovával sebedůvěru. Hnalo ho téměř fanatické šílenství – šílené přesvěd-

čení, že nemohou prohrát. Nyní ne – ještě ne! Tahle noc bude jejich, ať se děje cokoli!

„Králi!“

Skolil dalšího Temného a otočil se. Vtom viděl dalšího svého muže padnout. Brána se dala do pohybu. Její obránci umírali a brána se zavírala. Edrian skrz ni viděl přijíždět posilu. Viděl přijíždět téměř dva tisíce mužů. Viděl přijíždět záchranu.

Viděl přijíždět vítězství.

„Ne!“ zařval a vrhl se zpět k bráně. Strhnul přitom několik Temných, brodil se záplavou černých kápí. „Udržte bránu!“ volal. „Brána!“

Mladý voják na běloušovi zvedl luk a střelil. Temný, jenž točil kruhem s řetězy, které bránu zavíraly, zasípal a zhroutil se. Jeho druh také. Ale to už přibíhali další netvoři a pokračovali namísto svých mrtvých společníků. Mladík znovu vystřelil. Temní padli. Brána zůstala zcela otevřena.

Vojsko se blížilo.

„K bráně!“ křičel Edrian. „Otevřete bránu!“

Mladík na běloušovi poslechl jako první. Seskočil z koně a vrhl se vykonat rozkaz. Brána se dala opět do pohybu, tentokrát opačně. Dveře se opět rozevíraly. Pak se za mladíkem objevil Temný a bez zaváhání mu přesekl páteř jediným švihem meče. Edrianovi se stáhlo hrdlo.

Byl tak mladý...

Pobídl koně a vyrazil. Smetl tři netvory, dalšího udupala tvrdá kopyta jeho koně. Zastavil se u brány. Zatáhl za otěže a hřebec se vzepjal, zahrabal kopyty ve vzduchu a pak skopl dva Temné, kteří se znovu pokusili bránu zavřít.

Edrian seskočil ze sedla a povolil řetězy. Ebenové dveře se s rachotem ještě více roztáhly a pak už se vojsko vrátilo dovnitř doslova jako vražedná smršť, s řvoucím lordem Lollerem v čele.

Zavládl chaos a hluk. Řev a řinčení mečů. Masakr. Do vzduchu se vznesl pach krve a potu. Edrian se oháněl mečem hlava nehlava a přitom hledal svého koně. Zrovna se k němu vrhl jeden z Temných a sekl mu ostřím přímo po krku. Mladý král jen taktak uskočil vzad a vzápětí se rozmáchl čepelí před sebe a netvorova ruka vylétla do vzduchu.

Temný zapištěl jako raněná krysa a z uťatého pahýlu mu tryskala krev. Edrian mu hbitě proklál hrud.

Nato se otočil a odrazil útok jiné zrůdy. Další zaútočila z boku. Edrian cítil, že mu dochází dech, ale nepolevoval. Vtom ho ochromila tupá bolest v zátylku. Svět se zatočil a před očima mu vyvstaly hvězdičky. Hlava mu třeštila.

Otočil se jako v mrákotách, aby čelil nepříteli, jenž ho praštil ze zadu do hlavy. Avšak byl příliš pomalý – Temný ho udeřil rukojetí do obličeje a Edrian klopýtl vzad. Z úst a nosu mu vytryskla krev. Vrazil přitom do jiného Temného a skácel se s ním na zem, přičemž se netvor nabodl na svou vlastní zbraň. Králův původní protivník k němu přiskočil, zvedl meč a...

Skřehotavě zasípal, když ho zezadu generál Tyrlen probodl skrz naskrz. Edrianovi se konečně přestávala točit hlava a Tyrlen k němu natáhl ruku, aby ho zvedl na nohy. Edrian si hřbetem rukavice otřel krev z obličeje.

„V pořádku, pane?“ zeptal se Tyrlen. Edrian přikývl. Rozhlédl se a úžasem pozvedl obočí. Temní leželi jeden přes druhého, nehybní a poražení. Většina byla mrtvá. Někteří ještě bojovali, ale vojáci je sráželi jako kuželky. Byli v přesile. Město se zaplnilo černými mrtvolami. Zahlédl lorda Lughase, jak s vítězným řevem vráží Temnému meč do krku, jak dalšímu probodává břicho. Viděl i vévodu Valdona, který na tu spoušť hleděl ze hřbetu svého koně, tvář od krve, v očích nevěřící výraz.

Vyhráli jsme! míhalo se Edrianovi ohromeně hlavou. *Vyhráli, vyhráli, vyhráli!*

„Je to naše,“ zašeptal. „Vítězství je naše!“ vykřikl a zvedl meč. Muži na koních i na nohou, ještě s bojovným šklebem ve tváři, se po něm udiveně podívali. Teprve potom pochopili.

Všichni najednou zvedli nad hlavu své zbraně a mocně zařvali:

„Vítězství!!!“

„Ano,“ šeptal Edrian omámený únavou i štěstím. Zvedl tvář k obloze. Měsíc mu zalil obličej svým jasným světlem. „Smaragditt je náš,“ pohlédl do Tyrlenových rozšířených očí. „Království je naše.“

„Prozatím, můj králi,“ odvětil generál tiše.

Z domů se začali nořit lidé. Užaslí, vyděšení, zmatení. Zakrývali si ústa dlaněmi, nevěřícně hleděli na spoušť všude kolem. Městem se opět rozhostilo ticho – mrtvé ticho. Ale král se ho rozhodl přerušit.

„Lidé!“ zvolal a postoupil kupředu. „Poslouchejte mě! Nadvláda Temného vládce Nar'doxu je u konce! Pohleďte na mrtvolu těch, kteří vás tak dlouho strašili. Jsem král Edrian a vracím se k vám!“

Lidé na něj zírali jako na zjevení a až po chvíli propukli v úlevný a šťastný pláč.

Edrian si prohrábl zpoceně vlasy a zasunul meč. Tahle noc patří jim. Ale co ty další?

Obrátil se ke generálovi. „Jedeme k Mionilu. Za vévodou Belowem a jeho muži. Připravit se na skutečnou bitvu.“

„Ano, můj pane,“ přisvědčil Tyrten a zachmuřeně si povzdechl. „Válka teprve začne.“

STROMY A ELFKA

Hleděla na zvolna plynoucí řeku a nevěděla, co si počít. Voda tady dole byla mělká a klidnější, dno bylo kamenité – větší kameny vykukovaly i nad hladinu – a břeh byl plný oblázků. Veškeré zvuky okolní přírody pohlcoval mohutný rachot vodopádu. Ten se opodál řítil z vysoké skály a s dunivými nárazy padal do malého jezírka, odkud řeka pokračovala ve své pouti.

Neilin otočila hlavu a zadívala se na bílou vodní tříšť, jež vodopád obklopovala. Byl to nádherný pohled, ale ona si ho nedokázala vychutnat. Vzhlédla a uviděla vzdálený tmavý proužek lávky.

Měla štěstí, voda ji vyplavila hned u vodopádu a vynesla ji rovnou na břeh. Ale kde je Arwin?

Pohlédla před sebe. Na druhém břehu řeky stála rozložitá skála, porostlá křivými, divokými borovicemi. Přecházela v kolmý tmavý sráz útesu, kde ještě před několika hodinami stál Sorgan a jeho Temní. Nad ní se táhly vzhůru zelené louky a pak kopce, ztrácející se v dáli.

Dívka stočila pohled zpět na hladinu řeky. Matně se leskla, ale žádné sluneční paprsky se na ní nezrcadlily. Obloha byla šedá, zatažená a vyhlížela zlověstně. Jako by se zlobila a chystala se zemi pod sebou potrestat pořádnou průtrží a možná i blesky.

Neilin na hladině zahlédla svůj vlastní odraz. Ten pohled v ní vyvolal úzkost. Uvědomila si, jak je bezradná a bezmocná, jak je sama a ztracená. Stála na břehu divoké řeky, promočená na kost. Voda odkapávala z jejích šatů, sukně se jí lepila na nohy a vlasy k obličeji. Kapky vody jí stékaly i po tváři, takže nebylo poznat, že pláče.

Ještě před chvílí jsem se cítila šťastná a plná síly. Ještě před chvílí jsem byla připravená zachraňovat svět...

Jak mi to nyní zní vzdáleně.

Jsem sama, je mi zima a mám hlad. Je div, že vůbec můžu stát na nohou, jak jsem vyčerpaná a jak se mi klepou kolena. Nedokázala bych teď utíkat ani před medvědem, kdyby se objevil, natož bojovat s Temnými a zachraňovat zemi. Bez Arwina jsem nic. To on by se měl postavit všem těm zrudám a poslat je do propasti. On na to má. Já ne.

A teď jsem ztratila i jeho.

Zničeně klesla na zem, přitáhla si kolena k tělu a tvář složila do dlaní. Zoufalství a beznaději ji pohltily. Plakala a naříkala nad svým ubohým osudem, plýtvala posledními zbytky sil.

Arwin byl pryč. Kdoví, co se s ním stalo... Ona spadla do řeky, ale co on? Modlila se, aby ho Sorgan nedostal, ale co jiného se mohlo stát? Byl slabý a vyčerpaný a Temní byli samozřejmě v přesile. Jestli ho zajali, je s Neilin konec. A co se stane s ním?

Nechtěla ani pomyslet. Rvalo jí to srdce.

Ale možná se mu podařilo dostat se na druhou stranu lávky a teď ji hledá. Možná po ní pátrá, doufá, že pád přežila. Jak by se ale potom měli setkat? Kam má Neilin jít? Nebo má zůstat tam, kde je? V tom případě ale zmrzne na kost, den ubývá a brzy se jistě strhne liják. Musí si najít úkryt.

Ale co potom?

Bezradně si prohrábla mokré vlasy a odhrnula si je z čela. Měla rozdřené dlaně, ale voda jí rány vymyla. I přesto to pálilo.

Musím se rozhodnout, co udělám. Už dost naříkání a sebelítosti. Tak by to řekl Arwin, ne? A měl by pravdu. Tohle mi nepomůže. Musím být silná. Musím najít ztracenou odvahu. Nevzdám se. Nepodlehnu překážkám. Budu bojovat.

Zatnula zuby a vynaložila všechny zbývající síly, aby vstala. Svaly jí bolely, celé tělo ji bolelo. V rameni ji opět píchalo, ale rána, kterou utrhla v Ernele od šípu, se naštěstí neotevřela.

Zhluboka se nadechla.

Půjdu do Än-Ielwilu. Co na tom, že neznám cestu? Půjdu do Än-Ielwilu,

ať se děje, co chce. Pomstím své přátele a rodinu, pomstím sama sebe. Přijmu proroctví a udělám cokoli, abych Isgraëla zničila.

Někdo to udělat musí.

A pokud Arwin vyvázl... snad se s ním znovu setkám. Bud' v Än-Ielwilu, nebo cestou k němu.

Hlavně ať je v pořádku.

Prosím!

Povzdechla si a otočila se od řeky. Proti ní se rozprostírala úchvatná, nespoutaná příroda. O kus dál podél břehu ležely velké kameny, některé béžové a některé mléčně bílé, usazené v jemném písku. Břeh se postupně zvedal a přecházel v temně zelenou travu a smrkový les. Byl zarostlý bujnou zelení. Táhl se do dáli až ke druhé kolmé stěně rokle. Neilin se rozhodla, že bude nejlepší, když právě tam si najde přístřeší a úkryt před deštěm.

Začala se belhat do travnatého svahu, když zjistila, že nemá svou dýku.

Strnula. „To ne!“ zběsile se rozhlédla kolem dokola, ale Silmalia nikde. „Ne! Jen to ne!“ Vrátila se k řece a začala prohledávat břeh. Trvalo jí asi dvacet minut, než hledání vzdala a smířila se s tím, že zůstala nejen sama a ztracená, ale také neozbrojená.

Arwin ji měl rád... na té dýce mu záleželo.

A já jsem ji ztratila.

Smutně pohlédla na své zápěstí, kde se stále třpytil slzičkový náramek.

Aspoň ty jsi mi zůstal. Tebe neztratím.

Zamířila k lesu. Šlo se jí špatně nejen kvůli bolavým nohám, ale také kvůli mokré a těžké sukni, která se jí stále lepila k lýtkům i stehnům. O slovo se začal hlásit žaludek. Hlasitě kručel a škemral a Neilin si mrzutě zkřížila paže na břicho.

„Máš smůlu,“ zamumlala ponuře. „Asi budeme oba o hladu ještě pěkně dlouho, protože – řekněme si upřímně – já bych neulovila ani veverku. A nelovila bych, ani kdybych to uměla,“ potřásla hlavou a dál mířila k lesu. „Vážně si neumím představit, jak připravuju o život nějakého malého, nevinného králíčka.“

Hvozď se blížil. Nepůsobil zrovna tak bezpečně, jak si dívka představovala, ale přesto se rozhodla pokračovat v cestě pod jeho klenbou. Až do chvíle, kdy se kaňonem rozlehl strašlivý, zlověstný řev.

Dívka ztuhla. Znělo to jako řev velké, hladové kočky a rozhodně se zdálo, že to přichází právě z tohoto lesa. Ten zvuk přehlušil dokonce i burácení vodopádu.

„Tak jo,“ Neilin na prázdno polkla. „Možná bude přece jen lepší držet se břehu řeky. A že zmoknu? No a? Stejně už jsem nasáklá vodou jako houba.“

Otočila se k lesu zády a pádila zpátky k řece. Mířila na jih. Procházela kolem velkých světlých balvanů, vyplašila vydru, která si na jednom z nich vychutnávala svou rybí svačinku – což jí Neilin, a především její žaludek, k smrti záviděli. Pak se brodila mokkými oblázky, aby se vyhnula trnitému houští. A ve chvíli, když se drápala po žulovém převisu, aby se dostala na travnatou zem, ho uviděla.

Srdce se jí rozbušilo jako zvon. Na okamžik přestala i dýchat a málem se na místě rozplakala úlevou a radostí.

Zapomněla na veškerou únavu a bolest a rozeběhla se k němu celá šťastná. Smála se jako blázen a ani si neuvědomovala, že jí tečou slzy.

Arwin se belhal podél břehu, a když dívku uviděl, přidal do kroku. Neilin se mu prudce vrhla kolem krku. Vypadal trochu zaskočeně, ale dívka to nevnímala. Šťastně se k němu tiskla a všechny chmury ji opustily. On ji po vteřině pevně objal, obemknul ji pažemi a těsně ji k sobě přivinul. Obličejem se nejprve otřel o její mokré vlasy a pak svou tvář zabořil do ohybu mezi jejím ramenem a šíjí. Neilin si přála, aby ten okamžik trval věčně.

Cítila na krku jeho horký dech a naskočila jí husí kůže. Srdce jí bušilo jako šílené – nikdy ho neviděla raději než právě nyní. Ještě nikdy nepocítila takové vzrušení, horkost a slast.

Povolil objetí a dlaněmi jí přešel po zádech. Konečně se ho přestala držet jako klíště a trochu se od něho odtáhla. Pohlédla mu do obličeje. Po levé tváři se mu táhl ošklivý hluboký šrám. Začala se neovladatelně třást, když se jí obličejem jemně otřel o líce a pak ji lehce políbil na čelo.

Rukama ji pohladil po mokrých vlasech a zadíval se jí do očí. Usmíval se a Neilin si všimla, že i on je promočený skrz naskrz.

„Co se stalo?“ vyhrkla. „Jak jsi mě tak rychle našel?“

Uculil se. „Když ses rozhodla vykoupat se a k tomu si trochu zaskákat, vrhl jsem se za tebou.“

Neilin vykulila oči. „Skočil jsi? Dolů? Ze shora?“

„Ano.“

„Proč?“

„Přece abych tě zachránil,“ nepřestával se usmívat a Neilin se celá rozklepala, když se k ní sklonil a ocitl se blízko jejího obličeje. „Tak, jako vždycky.“

„Ehm, ale to se ti moc nepovedlo, vid’?“ uculila se nevinně.

Povzdechl si: „Moc ne.“

„Bála jsem se, že tě Sorgan dostal,“ přiznala.

„Ten mě nikdy nedostane,“ řekl to tak nějak zvláště, jako by v tom byl jakýsi skrytý vtip. Neilin si při zmínce o Sorganovi vzpomněla i na něco jiného. Ta vzpomínka jí otrásla.

Odtáhla se od Arwina. Couvla a srdce jí nyní bušilo nikoli štěstím a láskou, ale strachem a neblahým tušením. Arwin se zamračil, když viděl její znepokojený výraz.

„Proč...“ snažila se o pevný hlas, ale nedařilo se jí to. „Proč ti říkal Awrixeli?“

Arwin odevzdaně zavřel oči. Sklonil hlavu a prohrábl si mokré vlasy. Viděla v tom gestu cosi bezradného a zoufalého. Ale když oči otevřel, byl jeho pohled opět klidný a studený. Byla v něm však skrytá prosba.

„Protože jsem Awrixel.“

Neilin na něj šokovaně hleděla, ačkoli někde hluboko uvnitř tuto odpověď tušila.

„Ne...“ zašeptala zdrceně. Připadala si, jako by jí právě někdo vrazil pořádnou ránu do hlavy. Cítila se zrazená, obelhaná... a nemohla tomu uvěřit.

A přitom to do sebe tak nádherně zapadá.

„Neilin,“ vykročil k ní, ale ona couvla.

„Nepřibližuj se!“ Zavrávala, najednou měla pocit, že jí tohle tělo vůbec nepatří. Pak se zhroutila. Dosedla na zem a snažila se chytit dech.

„To nemůže být pravda!“

„Vysvětlím ti to.“

„Vysvětlíš mi to?“ zvedla k němu hlavu. V očích se jí třpytily slzy. „Ty mi to vysvětlíš?! A co mi chceš vysvětlovat?! Že jsi mi celou dobu lhal? Že jsi mě vodil za nos jako nějakou husu?! Že jsi vrah?!“

Odvrátil pohled. Viděla, že ho svými slovy zasáhla.

„Protože ty jsi vrah, Arwine!“ nevesele se zasmála. „Ach, promiň, chtěla jsem říct Awrixeli!“

„Ano, jsem vrah,“ řekl tiše. Díval se na řeku. Vlasy mu zakrývaly oči.

„Ano!“ vykřikla Neilin hystericky a propukla v pláč. „Jsi vrah! Jsi – ach, Bože – jsi Isgraëlův syn!“

„Ano.“

„Celou tu dobu...“

„Nemohl jsem ti to říct,“ podíval se na ni provinilým pohledem. Mluvil klidně a vyrovnaně, ale v očích měl bolest. „Potřeboval jsem, abys mi věřila, jediné tak jsem tě mohl chránit. Kdybych ti prozradil, kdo jsem, tak bys mi neuvěřila nikdy.“

Neilin nepřestávala vzlykat. Tvář měla skrytou ve dlaních.

„Vzdal jsem se zla a svého otce. Nenávídím ho, Neilin, zabil mi matku. Viděl jsem to...“

Dívka stále nebyla schopná slova.

„Odešel jsem ke svým prarodičům do Än-Ielwilu a oni mi řekli o proroctví a o tobě. Dostal jsem úkol a rozhodl jsem se ho splnit. Rozhodl jsem se otce zničit. Rozhodl jsem se odčinit své zlo.“

„Copak to jde?“ pohlédla na něho s usazenými očima. „Slyšela jsem o tvé krutosti. Lidé se tě bojí víc než Sorgana.“

Sklonil hlavu a odvrátil se od ní. „Já vím.“

„To prostě nemůže být pravda,“ prohrábla si vlasy a pak si pěstmi otřela oči. Už nemohla plakat. Připadala si vyschlá jako jezero na poušti.

„Neilin,“ přistoupil k ní. Váhavě k ní natáhl ruku, ale ona se odtáhla.

„Ne, nech mě být,“ vstala a oklepala si špínu z šatů. „Dovedl mě do Än-Ielwilu. To je vše.“

„Tohle patří tobě,“ řekl náhle a podal jí Silmalii. „Našel jsem ji mezi kameny.“

Nedokázala se zaradovat. Necítila nic.

„Ne. Nikdy nebyla *moje*,“ řekla. „Nechci od tebe nic.“

Viděla mu na očích, jak moc mu ubližuje. Ale nemohla si pomoci.

On nemá city.

Vtom z lesa přímo nad nimi vystoupila elfka.

Neilin se otočila a brada jí poklesla. Elfka k nim zamířila a překvapený Arwin-Awrixel jí vyšel vstříc.

Neilin na ni fascinovaně zírala. Tahle elfka vypadala úplně jinak než elfské ženy v Es-Leonu. Byla z ní cítit síla a urozenost. V temně zelených očích se jí zračila hrdost a nezkrotná povaha. Pleť měla stejně bílou jako Awrixel a vlasy černější než uhlé měla stažené do ohonu. Pohybovala se ladně a sebejistě a na sobě měla překrásný, světle zelený oděv. U pasu jí visel meč, přes rameno kožená taška, a na zádech měla toulec se šípy a velký štíhlý luk.

Vypadala jako bojovnice.

„Ellneso?“ oslovil ji Awrixel překvapeně. Sněhobílé rty se jí roztáhly do širokého úsměvu. Šťastně ho chytila za ramena a vtiskla mu polibek na tvář. Nemusela se přitom stavět na špičky jako Neilin – byla dost vysoká.

„Konečně,“ vydechla s úlevou. Hlas měla něžný a sladký, skoro se k jejímu bojovnému vzhledu nehodil. „Hledám vás už třetí den.“

„Proč?“ podivil se Awrixel. Neilin nechápala vůbec nic.

„Král s královnou měli starost. Zdrželi jste se příliš dlouho a Isgraëlové stvůry jsou všude,“ vysvětlila, přičemž z Awrixela nespouštěla oči. „Zrovna jsem scházela z kopce sem do údolí, když jsem zahlédla Temné a nějaký boj na kraji vodopádu.“

„Ano. Sorgan nás napadl. Spadli jsme do řeky a já přitom ztratil brašnu se všemi věcmi.“

„Hmm, to mi došlo,“ zamračila se, ale pak se pousmála: „Vypadáš příšerně.“

Awrixel se trpce ušklíbl. „Kéž bych mohl říct totéž o tobě.“

Uculila se a svůj pronikavý zrak zaměřila na Neilin.

Copak mají všichni elfové tak bodavé oči?

Zachvěla se.

„Takže to je ona...“ zašeptala elfka s tak posvátnou úctou, až Neilin zrudla. Elfka k ní pomalu přistoupila a dívka jí jen tiše záviděla její spanilost.

„Ta, kterou poznamenalo proroctví.“

„Jen Neilin, prosím,“ zamumlala rozpačitě. Elfka se usmála. Měla velice milý a laskavý úsměv.

„Jsem Ellnesa z Lulwëtlimu a je pro mne čest, že se s tebou mohu konečně setkat.“

Neilin neměla ani tušení, jak se zachovat nebo co říct, a tak se na elfku pouze usmála a připadala si jako pitomec.

„Měli bychom vyrazit, Arwine,“ otočila se elfka na Awrixela. Potom se znovu usmála na Neilin. „Král s královnou tě již očekávají.“

Neilin cítila, jak se jí zmocňuje nervozita.

„Dobrá, veď nás,“ přikývl Awrixel a pak dodal: „A už mě můžeš oslovovat mým pravým jménem. Ona to ví.“

Ellnesa po Neilin střelila rychlým pohledem. „Skutečně?“

„Ano.“

„Dobře,“ přikývla a vydala se k zelené stráni. „Jestli máte hlad, zbyla mi trocha jídla,“ otočila se přitom hlavně na Neilin. „A také voda, tu mám čerstvou, nabrala jsem ji u řeky.“

Neilin bylo najednou trapné říkat, jaký má obrovský hlad. Jenže ji prozradil její žaludek, když hlasitě zaskučel.

Dívka zrudla. Ale Ellnesa se usmála. Vyndala z kožené kabely krajíc toho podivného chleba, který u sebe nosil i Awrixel, a podala jí ho společně s velkou hruškou. Pak se otočila zase na Awrixela.

„Hledala jsem vás ještě z jiného, závažnějšího důvodu,“ řekla. „Na hranicích Neprobádaného hvozdu se usadili ibraxirové.“

Awrixel se zamračil: „Jak to?“

„Myslím, že je to past. Čekají na vás,“ odpověděla. „Isgraël není hloupý, to víš. Došlo mu, kam s Vyvolenou míříš. Do Neprobádaného hvozdu teď nikdo nepronikne.“ Chvilí se odmlčela a pak dodala: „Vede je má sestra.“

Neilin se zmateně zamračila. Její sestra? Jak to myslí? Proč by její sestra...

„Jak ses dostala ven?“ zeptal se Awrixel a přerušil tak Neilininy myšlenky.

„Znám tajný průchod. Díky němu projdeme do hvozdu bez povšimnutí. Proto jsem vás také hledala. Jinak byste padli do pasti.“

„Jak je to daleko?“

„Asi necelou míli odtud. Tam za tím kopcem už bude Neprobádaný hvozď na dohled.“

Awrixel přikývl a ohlédl se na Neilin. Kráčela za nimi mlčky. Únava ji opět zasáhla jako šíp. V hlavě měla zmatek a stále ještě se nedokázala vzpamatovat.

Na jeden den se toho událo příliš.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Awrixel, ale ona po něm pouze šlehla nepřátelským pohledem.

Jestli si myslí, že mu odpustí, tak to se plete.

NA HRANICI NEPROBÁDANÉHO HVOZDU

Neilin se na chvíli zastavila, když před sebou konečně zahlédla černý obrys Neprobádaného hvozdu. Dala ruce v bok a snažila se vydýchat. Asi půl hodiny stoupali do kopce, než vylezli až sem nahoru. Divoká, zvlněná krajina se změnila v širokou rovnou pláň s nekonečnou černou plochou hvozdu přímo před nimi. Neilin vyčerpaně klesla na zem, lokty se opřela o kolena a svěsila hlavu.

26

„Potřebuju přestávku,“ vydechla a Awrixel s Ellnesou se na ni překvapeně otočili. Celou dobu kráčeli bok po boku, pusy nezavřeli, což Neilin začalo z nějakého důvodu pořádne dráždit, a bylo jim přitom úplně jedno, že ona se za nimi plahočí naprosto vyčerpaná.

Obloha úplně zčernala. Neilin si nebyla jistá, zda již padl soumrak, protože celé nebe vyplnila černočerná bouřková mračna. Zuřivě se nadouvala a narážela do sebe jako záštiplní bojovníci. Co chvíli svět ozářil ostrý záblesk fialového světla – na východě se prohnal blesk. Blížila se bouře.

No, to nám ještě scházelo. Když začnu konečně usychat, tak začne pršet. Jen co si to pomyslela, dopadly jí na tvář první kapky. Zamrkala a vzhledla k obloze. Vtom se spustil prudký liják.

„Ó, Bože!“ zaúpěla Neilin podrážděně. Měla toho všeho tak akorát dost. Co by asi řekli páni elfové, kdyby se teď otočila a na celé to jejich zatracené proroctví se vykašlala?

Alespoň Awrixel by si to jistě zasloužil.

„Žene se bouřka, ale mohla by nás minout,“ poznamenala Ellnesa

s pohledem upřeným ke vzdáleným Ěnienským horám. Během minuty byla mokrá, jako by právě vylezla z řeky, stejně jako předtím Neilin s Awrixelem. Nezdálo se, že by jí déšť vadil.

„Vážně tady chceš takhle sedět?“ zeptal se Neilin Awrixel, zatímco mu liják bušil do obličeje a vlasy se mu lepily k čelu. Pro vazce vody bubnovaly do trávy jako zběsilé a Neilin raději zase vstala. Všechny svaly ji bolely.

„Tak jdeme, ať to máme za sebou,“ povzdechla si, ale mluvila k Ellnese. Na Awrixela se ani nepodívala.

Pokračovali v cestě a Ellnesa je po chvíli nasměřovala k malému, strmému svahu necelých dvě stě metrů od hvozdu. Odtud se už daly rozeznat tmavé vysoké stromy a temná náruč, kterou les nabízel. Neilin se ta náruč příliš nezamlouvala.

„Snad nás nechceš táhnout do toho kopce?“ obrátila se na elfku.

Awrixel náhle strnul. Zůstal stát se zrakem upřeným k hvozdu. Zastínil si oči rukou, aby mu do nich nestékal déšť. „Déšť mi brání ve výhledu, ale cítím jejich pach,“ řekl a Neilin si pomyslela, že přitom vypadá jako bůh noci.

„Ano, jsou tam,“ přisvědčila Ellnesa. Musela skoro křičet, neboť liják ještě zesílil a mlátil do všeho kolem tak prudce a hlasitě, že nebylo slyšet nic jiného.

Neilin se otřásla zimou a objala se pažemi. Byla si jistá, že jestli se brzy nepřevlékne do suchého a nenapije něčeho horkého, pořádně prochladne.

Určitě budu mít rýmu až do konce života.

Awrixel přistoupil k Ellnese: „V dešti se všechny pachy vždycky rozloží a zdvojnásobí. A oni smrdí jako hromada hnoje.“

Neilin věděla, že mluví o ibraxirech. Pak se zašklebila, když viděla, jak se elfka usmála a rukou se Awrixela zlehka dotkla kolem pasu: „Já vím.“ Nato vyběhla do stráně a asi v půlce se zastavila. Zdolala ten travnatý sráz, z něhož se nyní řinuly potoky vody, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě. Ellnesa byla pružná jako proutek. Neilin v duchu žasla. Ona by se nedokázala tak elegantně a lehce pohybovat, ani kdyby se snažila sebevíc.

„Pojďte!“ křikla Ellnesa a oblohou znovu šlehla ta oslepující, zlověstná, fialová záře. Pak byla zase tma a dívku někdo chytil za ruku.

„Tak pojď!“ promluvil Awrixel a Neilin sebou leknutím cukla – ani si nevšimla, že stojí těsně vedle ní. Vytrhla se mu.

„Jít umím sama,“ ohradila se a vydala se ke stráni. Trvalo jí snad deset minut, než se vyšplhala tam, kam se Ellnesa dostala za dvě vteřiny. Nohy jí po mokré hlíně neustále klouzaly, do toho se jí pletla sukně. Několikrát upadla, takže když ji Awrixel nakonec vzal kolem pasu a vytáhl nahoru, nebránila se. Dokud nestála pevně na nohou. Potom se od něho znovu odtáhla.

„A co teď?“ zasupěla. Stáli teď uprostřed svahu a les se ztratil za jeho tmavou stěnou.

Ellnesa se usmála. „Tady,“ řekla, trochu se sklonila a otevřela dokonale ukryté, kulaté, trávou porostlé víko přímo ve stráni. Neilin pozvedla obočí a pohlédla do černočerného vchodu jakéhosi tunelu. Trochu to připomínalo králičí noru a vůbec se jí to nelíbilo.

„To je ten průchod,“ došlo Awrixelovi. „Kam přesně vede?“

„Tunel vede pod zemí přímo do Neprobádaného hvozdu. Druhé dveře jsou ve stromu nějakých sto metrů od okraje lesa. Když jsem jím vycházela ven hledat vás, žádní ibraxirové tam nebyli. Je to bezpečné.“

„A temné a jistě i vlhké,“ dodala Neilin s ponurým úšklebkem. „Navíc tam bude určitě zima a plno brouků a pavouků.“

„Není jiné cesty, pokud se nechceš potkat s hromadou ibraxirů,“ namítla Ellnesa. Vypadala zmateně. Zřejmě nechápala Neilininu špatnou náladu. Jí samotné to celé očividně připadalo nesmírně vzrušující. Neilin to nepřipadalo vzrušující ani trochu.

Možná to bude tím, že těch „vzrušení“ mám za sebou tak akorát dost. Možná to bude i tím, že mě trefil šíp a Arwin – teda vlastně Awrixel – mi ho musel vyrvat z masa pěkně zažíva. Možná to bude i tou infekcí, kdy jsem si myslela, že se konečně odeberu do země věčného klidu a míru, uvidím mámu i Obina a budu si vysedávat na obláčkách v bílých šatičkách a s bílými křídélky na zádech. A možná za to může i ten parchant Sorgan a skutečnost, že jsem si dneska odpoledne skočila z útesu a zaplavala v ledový